Open Letter by the Editor-in-Chief: Declaration of Academic Freedom (Scientific Human Rights)
*The Romanian Translation**

Declaraţie asupra Libertăţii Academice

(Drepturile Omului în Domeniul Ştiinţific)

Articolul 1: Introducere

Inceputul secolului al 21-lea reflectă mai mult decât oricând în istoria omenirii, rolul adânc şi significant al ştiinţei şi tehnologiei în activităţile umane.

Natura atotpătrunzătoare şi universală a ştiinţei şi tehnologiei moderne a dat naştere unei percepţii comune că viitoarele descoperiri importante pot fi făcute, în principal sau în exclusivitate, numai de grupuri mari de cercetare finanţate de guvernări sau de firme mari, care au access la instrumente foate scumpe precum şi la un număr mare de personal de support.

Această percepţie comună, este totuşi nerealistă şi contrazice modul adevărat în care sunt făcute descoperirile ştiinţifice. Proiecte tehnologice mari şi scumpe, oricât de complexe, sunt numai rezultatul aplicării profundei intuiţii ştiinţifice a unor grupuri mici de cercetători dedicaţi sau a unor oameni de ştiinţă solitari, care de multe ori lucrează izolaţi. Un om de ştiinţă care lucrează singur, este, acum precum şi în viitor, aşa cum a fost şi în trecut, capabil să facă o descoperire, care poate influenţa substanţial soarta omenirii şi poate schimba faţa întegii planete pe care o locuim pentru aşa de puţin timp.

Descoperirile cele mai importante sunt făcute de persoane care lucreaza ca subalterni în diverse agenţii guvernamentale, instituţii de învăţământ şi cercetare, sau intreprinderi comerciale. În consecinţă, cercetătorul este foare frecvent forţat sau umbrit de directorii instituţiilor şi firmelor, care, având planuri diferite, caută să controleze şi să aplice descoperirile ştiintifice şi cercetările pentru profit personal sau pentru organizaţie, sau prestigiu personal.

Recordul istoric al decoperirilor ştiinţifice abundă în cazuri de represiune şi ridiculizare făcute de cei la putere, dar în ultimii ani acestea au fost dezvăluite si corectate de către inexorabilul progres al necesităţii practice şi iluminare intelectuală. Tot aşa de rău arată şi istoria distrugerii şi degradării produse prin plagiarism şi denaturare intenţionată, făcute de necinstiţi, motivaţi de invidie şi lăcomie. Şi aşa este şi azi.

Intenţia acestei Declaraţii este să sprijine şi să dezvolte doctrina fundamentală că cercetarea ştiinţifică trebuie să fie liberă de influenţa ascunsă şi făţiş represivă a directivelor birocratice, politice, religioase, pecuniare şi, de asemenea, creaţia ştiinţifică este un drept al omului, nu mai mic decât alte drepturi similare şi speranţe disperate care sunt promulgate in acorduri şi legi internaţionale.

Toţi oamenii de ştiinţă care sunt de acord vor trebui să respecte aceasta Declaraţie, ca o indicaţie a solidarităţii cu comunitatea ştiinţifică internaţională care este preocupată de acest subiect, şi să asigure drepturile cetăţenilor lumii la creaţie ştiinţifică fără amestec, în acordanţă cu talentul şi dispoziţia fiecăruia, pentru progresul ştiinţei şi conform abilităţii lor maxime ca cetăţeni decenţi într-o lume indecentă, în avantajul Omenirii. Stiinţa şi tehnologia au fost pentru prea multă vreme servanţii asupririi.

Articolul 2: Cine este un cercetător ştiinţific

Un cercetător ştiinţific este orice persoană care se preocupă de ştiinţă. Orice persoană care colaborează cu un cercetător în dezvoltarea şi propunerea ideilor şi a informaţiilor într-un project sau aplicaţie, este de asemenea un cercetător. Deţinerea unor calificări formale nu este o cerinţă prealabilă pentru ca o persoană să fie un cercetător ştiinţific.

Articolul 3: Unde este produsă ştiinţa

Cercetarea ştiinţifică poate să aibă loc oriunde, de exemplu, la locul de muncă, în timpul studiilor, în timpul unui program academic sponsorizat, în grupuri, sau ca o persoană singură acasă făcând o cercetare independentă.

Articolul 4: Libertatea de a alege o temă de cercetare

Mulţi cercetători care lucrează pentru nivele mai avansate de cercetare sau în alte programe de cercetare la instituţii academice, cum sunt universităţile şi facultăţile de studii avansate, sunt descurajaţi, de personalul de conducere academic sau de oficiali din administraţie, de a lucra în domeniul lor preferat de cercetare, şi aceasta nu din lipsa mijloacelor de suport, ci din cauza ierarhiei academice sau a altor oficialităţi, care pur şi simplu nu aprobă o direcţie de cercetare să se dezvolte la potenţialul ei, ca să nu deranjeze dogma convenţională, teoriile favorite, sau subvenţionarea altor proiecte care ar putea fi discreditate de cercetarea propusă. Autoritatea majorităţii ortodoxe este destul de frecvent invocată ca să stopeze un proiect de cercetare, astfel încât autorităţile şi bugetul să nu fie deranjate. Această practică

*Original text published in English: *Progress in Physics*, 2006, v. 1, 57–60. Online — http://www.ptep-online.com/

Textul originar în limba engleză de Dmitri Rabounski, Redactor Şef al revistei *Progress in Physics*. E-mail: rabounski@yahoo.com

Traducere autorizată în limba romană de Florentin Smarandache. E-mail: smarand@unm.edu

comună este o obstrucţie deliberată a gândirii libere, este neştiinţifică la extrem, şi este criminală. Aceasta nu poate fi tolerată.

Un cercetător care lucrează pentru orice instituţie academică, organizaţie, sau agenţie trebuie să fie complet liber în alegerea unei teme de cercetare şi să fie limitat doar de suportul material şi de expertiza intelectuală care poate fi oferită de instituţia academică, organizaţia, sau agenţia respectivă. Dacă un cercetător îşi desfăsoară activitatea lui de cercetare fiind membru al unui grup de cercetători, atunci directorii de cercetare şi liderii grupului îşi vor limita rolul lor doar la capacitatea de recomandare şi consultanţă în ceea ce priveşte alegerea unei teme de cercetare relevante de către un cercetător din grup.

Articolul 5: Libertatea de alegere a metodelor de cercetare

În multe cazuri personalul administrativ sau academic de conducere impune o anumită presiune asupra unor cercetători, care fac parte dintr-un program de cercetare care se desfăşoară într-un mediu academic, ca să-i forţeze să adopte alte metode de cercetare decât acelea alese de ei, motivul fiind nu altul decât o preferinţă personală, o prejudecată, o procedură instituţională, ordine editorială, ori autoritate colectivă. Această practică, care este destul de răspândită, este o eliminare deliberată a libertăţii de gândire, şi această nu poate fi permisă.

Un cercetator academic sau dintr-o instituţie care nu lucrează pentru profit are dreptul să dezvolte o temă de cercetare în orice mod rezonabil, utilizând orice mijloace rezonabile pe care el le consieră că vor fi cele mai eficiente. Doar cercetătorul însuşi ia decizia finală asupra modului cum cercetarea va fi efectuată.

Dacă un cercetator academic, sau dintr-o instituţie care nu lucrează pentru profit, lucrează ca un membru al unui grup de cercetători academici, sau dintr-o instituţie care nu lucrează pentru profit, conducătorii de proiect şi directorii de cercetare vor avea doar un rol de îndrumători şi consultanţi şi nu trebuie în nici un fel să influenţeze, să intervină, sau să limiteze metodele de cercetare sau tema de cercetare ale unui cercetător din grup.

Articolul 6: Libertatea de participare şi colaborare în cercetare

În practicarea ştiinţei moderne există un element semnificant de rivalitate instituţională, concomitent cu elemente de invidie personală şi de prezervare a reputaţiei cu orice preţ, indiferent de realităţile ştiinţifice. Aceasta de multe ori a condus la faptul că cercetătorii au fost împiedicaţi să nominalizeze asistenţa colegilor competenţi care fac parte din instituţii rivale sau alţii care nu au nici o afiliaţie academică. Această practică este de asemenea o obstrucţie deliberată a progresului ştiinţific.

Dacă un cercetator ştiinţific dintr-o instituţie care nu lucrează pentru profit cere asistenţa unui alt cercetător şi dacă acel cercetător este de accord, cercetătorul are libertatea de a invita celălalt cercetător să-i ofere orice asistenţă, cu condiţia ca asistenţa să fie în cadrul bugetului de cercetare stabilit. Dacă asistenţa este independentă de buget, cercetătorul are libertatea să angajeze cercetătorul colaborator la discreţia lui, fǎra absolut nici o intervenţie din partea nici unei alte persoane.

Articolul 7: Libertatea de a nu fi de accord în discuţii ştiinţifice

Datorită invidiei ascunse şi a intereselor personale, ştiinţa modernă nu apreciază discuţii deschise şi nu acceptă în mod categoric pe acei cercetători care pun la îndoială teoriile ortodoxe. Deseori, cercetători cu abilităţi deosebite, care arată deficienţele într-o teorie actuală sau într-o interpretare a datelor, sunt denumiţi excentrici, astfel ca vederile lor să poată fi ignorate cu uşurinţă. Ei sunt făcuţi de râs în public şi în discuţii personale şi sunt opriţi în mod sistematic de a participa la convenţii, seminarii, sau colocvii ştiinţifice, astfel ca ideile lor să nu poată să găsească o audienţă. Falsificări deliberate ale datelor şi reprezentarea greşită a teoriei sunt acum unelte frecvente ale celor fără scrupule, în eliminarea dovezilor, atât tehnice cât şi istorice. Comitete internaţionale de cercetători rău-intenţionaţi au fost formate şi aceste comitete organizează şi conduc convenţii internaţionale, unde numai cei care sunt de accord cu ei sunt admişi să prezinte lucrări, indiferent de calitatea acestora. Aceste comitete extract sume mari de bani din bugetul public ca să suporte proiectele lor preferate, folosind falsităţi şi minciuni. Orice obiecţiune la propunerile lor, pe baze ştiinţifice, este trecută sub tăcere prin orice mijloace la dispoziţia lor, aşa ca banii să poată să continue să se verse la conturile proiectelor lor şi să le garanteze posturi bine plătite. Cercetătorii care s-au opus au fost daţi afară la cererea acestor comitete, alţii au fost împiedicaţi, de către o reţea de complici corupţi, de a obţine posturi academice. În alte situaţii unii au fost daţi afară de la candidatura pentru titluri academice avansate, cum ar fi doctoratul, pentru că şi-au exprimat idei care nu sunt de accord cu teoria la modă, chiar dacă această teorie ortodoxă la modă este în vigoare de multă vreme. Ei ignoră complet faptul fundamental că nici o teorie ştiinţifică nu este definitivă şi inviolabilă, şi prin urmare este deschisă pentru discuţii şi re-examinare. De asemenea ei ignoră faptul că un fenomen ar putea să aibă mai multe explicaţii plauzibile, şi în mod răutăcios discreditează orice explicaţie care nu este de acord cu opinia ortodoxă, folosind fără nici o restricţie argumente neştiinţifice să explice opiniile lor pǎrtinitoare.

Toţi cercetătorii trebuie să fie liberi să discute cercetările lor şi cercetările altora, fără frica de a fi ridiculizaţi, fără nici o bază materială, în public sau în discuţii particulare,

sau să fie acuzaţi, criticaţi, nerespectaţi sau discreditaţi în alte feluri, cu afirmaţii nesubstanţiate. Nici un cercetător nu trebuie să fie pus într-o poziţie în care situaţia sau reputaţia lui vor fi riscate, datorită exprimării unei opinii ştiinţifice. Libertatea de exprimare ştiinţifică trebuie să fie supremă. Folosirea autorităţii în respingerea unui argument ştiinţific este neştiinţifică şi nu trebuie să fie folosită ca să oprească, să anuleze, să intimideze, să ostracizeze, sau să reducă la tăcere ori să interzică în orice fel un cercetător. Înterzicerea deliberată a faptelor sau argumentelor ştiinţifice, fie prin fapte sau prin omitere, şi falsificarea deliberată a datelor, ca să suporte un argument sau ca să discrediteze un punct de vedere opus, este o decepţie ştiinţifică, care poate fi numită crimă ştiinţifică. Principiile de evidenţă trebuie să fie călăuza discuţiei ştiinţifice, fie că acea evidenţa este fizică sau teoretică sau o combinaţie a lor.

Articolul 8: Libertatea de a publica rezultate ştiinţifice

O cenzură deplorabilă a articolelor ştiinţifice a devenit acum practica standard a editorilor multor jurnale de specialitate şi arhive electronice, şi a grupurilor lor de aşa zişi referenţi experţi. Referenţii sunt, în majoritate, protejaţi prin anonimitate aşa încât un autor nu le poate verifica aşa zisa lor expertiză. Lucrările sunt acum de obicei respinse dacă autorul nu este de accord sau contrazice teorii preferate şi ortodoxia majoritară. Multe lucrări sunt acum respinse în mod automat bazat pe faptul că în bibliografie apare citat un cercetător care nu este în graţiile editorilor, referenţilor, sau al altor cenzori experţi, cu nici un fel de consideraţie faţă de conţinutul lucrării. Există o listă neagră a cercetătorilor care sunt în opoziţie şi această listă este comunicată între conducerile editurilor. Toate acestea duc la o crasă prejudecare şi o represiune greşită împotriva gândirii libere şi trebuie condamnate de comunitatea internaţională a cercetătorilor.

Toţi cercetătorii trebuie să aibă dreptul să prezinte rezultatele cercetărilor lor ştiinţifice, în totalitate sau parţial, la conferinţe ştiinţifice relevante, şi să le publice în jurnale ştiinţifice tipărite, arhive electronice sau in altă media. Cercetătorilor nu trebuie să li se respingă lucrările sau rapoartele lor când sunt prezentate spre publicare în jurnale ştiinţifice, arhive electronice, sau in altă media, numai pentru motivul că lucrările lor pun sub semn de întrebare opinia majoritară curentă, este în contradicţie cu opiniile unei conduceri editoriale, zdruncină bazele altor proiecte de cercetare prezente sau de viitor ale altor cercetători, este în conflict cu orice dogmă politică sau doctrină religioasă, sau cu opinia personală a cuiva, şi nici un cercetător ştiinţific nu trebuie să fie pe lista neagră sau cenzurat şi împiedicat de la publicare de nici o altă persoană. Nici un cercetător ştiinţific nu trebuie să blocheze, modifice, sau să se amestece în orice mod la publicarea lucrării unui cercetător deoarece îi sunt promise cadouri sau alte favoruri.

Artiolul 9: Publicând articole ştiinţifice în calitate de co-autor

In cercurile ştiinţifice este un secret bine cunoscut, că mulţi co-autori ai lucrărilor de cercetare au foarte puţin sau nimic în comun cu rezultatele prezentate. Mulţi conducători de teze ale studenţilor, de exemplu, nu au nici o problemă să-şi pună numele pe lucrările candidaţilor pe care numai formal îi coordonează. În multe cazuri dintre acestea, persoana care de fapt scrie lucrarea are o inteligenţă superioară celei a coordinatorului. In alte situaţii, din nou, pentru motive de notorietate, reputaţie, bani, prestigiu, şi altele, neparticipanţi sunt incluşi în lucrare în calitate de co-autori. Adevăraţii autori ai acestor lucrări pot să obiecteze numai cu riscul de a fi penalizaţi mai târziu într-un mod sau altul, sau chiar riscând să fie excluşi de la candidatura pentru grade superioare de cercetare sau din grupul de cercetare. Mulţi au fost de fapt eliminaţi din aceste motive. Această teribilă practică nu poate fi tolerată. Numai acele persone responsabile pentru cercetare trebuie să fie creditaţi ca autori.

Cercetatorii nu trebuie să invite alte persoane să fie coautori şi nici un cercetător nu ar trebui să admită ca numele lui să fie inclus în calitate de co-autor la o lucrare ştiinţifică, dacă nu au avut o contribuţie substanţială la cercetarea prezentată în lucrare. Nici un cercetător nu trebuie să se lase forţat de nici un reprezentant al unei instituţii academice, firmă, agenţie guvernamentală, sau orice altă persoană să devină co-autor la o lucrare, dacă ei nu au avut o contribuţie significantă pentru acea lucrare, şi nici un cercetător nu trebuie să accepte să fie co-autor în schimb pentru pentru cadouri sau alte gratuităţi. Nici o persoană nu trebuie să încurajeze sau să încerce să încurajeze un cercetător, în orice modalitate, să admită ca numele său să fie inclus în calitate de co-autor al unei lucrări ştiinţifice pentru care ei nu au adus o contribuţie semnificativă.

Articolul 10: Independenţa afiliaţiei

Mulţi cercetători sunt angajaţi prin contracte de scurtă durată. Odată cu terminarea contractului se termină şi afiliaţia academică. Este frecventă practica conducerii editurilor ca persoanelor fără afiliaţie academică sau comercială să nu li se publice lucrările. Când cercetătorul nu este afiliat, el nu are resurse şi deci are oportunităţi reduse să participe şi să prezinte lucrări la conferinţe. Aceasta este o practică vicioasă care trebuie stopată. Ştiinţa nu recunoaşte afiliaţie.

Nici un cercetător nu trebuie să fie împiedicat de la prezentarea de lucrări la conferinţe, colocvii sau seminarii, de la publicarea în orice media, de la acces la biblioteci academice sau publicaţii ştiinţifice, de la participarea la şedinţe academice, sau de la prezentarea de prelegeri, din cauză că nu are o afiliere cu instituţii academice, institute de cercetare, laboratoare guvernamentale sau comericale, sau cu orice altă organizaţie.

Articolul 11: Acces deschis la informaţia ştiinţifică

Multe cărţi ştiinţifice de specialitate şi multe jurnale ştiinţifice au un profit mic sau nici un profit, de aceea editorii refuză să le publice fără o contribuţie monetară de la institţiile academice, agenţii guvernamentale, fundaţii filantropice, şi altele. În aceste circumstanţe editorii ar trebui să dea acces liber la versiunile electronice ale publicaţiilor, şi să se străduiască să menţină costul pentru tipărirea materialului la minim.

Toţi cercetătorii trebuie să se străduiască să se asigure ca lucrările lor să fie gratuite şi accesibile la comunitatea ştiinţifică internaţională, sau, dacă nu este posibil, la un preţ modest. Toţi cercetătorii trebuie să ia măsuri active ca să ofere cărţile lor tehnice la cel mai mic preţ posibil, pentru ca informaţia ştiinţifică să devină accesibilă marii comunităţi ştiinţifice internaţionale.

Articolul 12: Responsabiltatea etică a cercetătorilor

Istoria este martoră că descoperirile ştiinţifice sunt folosite în ambele direcţii, bune şi rele, pentru binele unora şi pentru distrugerea altora. Deoarece progresul ştiinţei şi tehnologiei nu poate fi oprit, trebuie să avem metode de control asupra applicaţiilor rău făcătoare. Doar guvernele alese democratic, eliberate de religie, de rasism şi alte prejudicii, pot să protejeze civilizaţia. Doar guvernele, tribunalele şi comitetele alese democratic pot proteja dreptul la o creaţie ştiinţifică liberă. Astăzi, diferite state nedemocratice şi regime totalitare performă o activă cercetare în fizica nucleară, chimie, virologie, inginerie genetică, etc. ca să producă arme nucleare, chimice şi biologice. Nici un cercetător nu trebebuie să colaboreze voluntar cu state nedemocratice sau regime totalitare. Orice cercetător forţat să lucreze în crearea de arme pentru astfel de state trebuie să găsească mijloace de a încetini progresul programelor de cercetare şi să reducă rezultatele ştiinţifice, astfel încât civilizaţia şi democraţia în cele din urmă să triumfe.

Toţi cercetătorii au o responsabilitate morală pentru descoperirile şi rezultatele lor ştiinţifice. Nici un cercetător să nu se angajeze de bună voie în proiectarea sau construcţia a nici unui fel de armament pentru state cu regimuri nedemocratice sau totalitare sau să accepte ca talentele şi cunoştiinţele lor să fie aplicate în crearea de arme care vor conduce la distrugerea Omenirii. Un cercetător ştiinţific trebuie să trăiască aplicând dictonul că toate guvernele nedemocratice şi violarea drepturilor umane sunt crime.

14 martie, 2007